

«Què, tindràs més fills?»

Dij, 26/11/2015 per Sandra Buxadera...

[A la riba del Tíber](#)

Entre les mares del parvulari circula sovint la pregunta: «què, tindràs més fills?». Les que en tenen un, solen respondre: «No, m'ha portat tanta feina el primer, que no em veig amb cor de tornar a començar amb bolquers i nits sense dormir», o «M'agradaria, però no sé si m'ho puc permetre, per la feina, per l'edat, perquè ja ho he provat i no ha sortit bé...». Les de dos fills sembla que li han agafat el gust a l'enrenou a casa, perquè sospiren quasi sempre per un tercer encara que ho vegin irrealitzable: «Ai, m'encantaria, però el meu marit em treu de casa com em torni a quedar embarassada!». A les escadusseres mares de tres, ja no se'ls sol fer la pregunta, però sembla que com més va, la maternitat més «enganxa»; hi ha una mare que, quan em veu, ve corrents a acariciar el meu bebè, tot i que de fills ja en té cinc, i els dos darrers són una bessonada que li va venir de sorpresa...

Encuriosida, he anat a veure què n'han dit els bisbes catòlics al Sínode de la Família celebrat l'octubre a Roma. [Al paràgraf 63](#), defensen que decidir el nombre de fills és prerrogativa de cada família, com no podia ser d'altra manera; hi entren en joc, teològicament, els conceptes dels pares com ajudants de Déu en la creació, així com la consciència personal.

El text ajuda a interpretar millor el que possiblement volia dir el papa Francesc de retorn del viatge a Filipines i Sri Lanka el passat gener, quan molts diaris van publicar que havia propugnat tenir “tres fills” com a ideal. En llegir aquelles cròniques descontextualitzades, molts lectors que tenen menys fills, van quedar-ne, com a mínim, molt sorpresos (jo mateixa); els que en tenen més, es van sentir ferits per l'al·lusió a no procrear com a “conills”.

I és que en molts casos no se'ls explicava tota la història (no culpo del tot els meus col·legues, el periodisme passa per títols i notícies sovint massa curtes i es treballa

amb celeritat i, sovint, precarietat). El Papa venia d'explicar que li semblava irresponsable una dona que, amb set cesàries, estava embarassada per vuitè cop, amb el risc de deixar òrfana tota la canalla. Podria semblar que volia trobar un punt mig entre la baixa natalitat a Occident i qui pensa que Déu demana una disponibilitat procreativa sense límits, sense comptar amb la il·lusió i circumstàncies de qui ha d'acollir el fill.

Però ni tan sols és això, tot i que li venia bé. Francesc va parlar de tres fills només [perquè és el nombre que li va plantejar el periodista que li feia la pregunta](#), però parlava de manera teòrica: «Quan es baixa de tres fills, passa allò que em diuen que podria passar a Itàlia, que al 2024 no hi haurà diners per a pagar els jubilats». Però de seguida afegix: «Una senyora esperava el vuitè fill després d'haver-ne donat llum a set mitjançant cesària: això és una irresponsabilitat. “No, jo confio en Déu”. “Però mira, Déu et dóna els mitjans: sigues responsable”. Alguns creuen, perdoneu-me l'expressió, que per ser bons catòlics hem de ser com a conills. No. Paternitat responsable»

Els bisbes, a Roma, han dit: «Els conjugues s'obriran a la vida havent-se format un recte judici: tenint en compte sigui el propi bé personal que aquell dels fills», «valorant les condicions sigui materials que espirituals de la seva època i estat de vida; i tenint compte del bé de la comunitat familiar, de la societat temporal i de la mateixa Església». «El camí correcte per a la planificació familiar és el d'un diàleg consensual entre els esposos, del respecte dels temps i de la consideració de la dignitat del *partner* (l'altra persona de la parella)».

La crida de l'Església de Francesc a «donar la vida» no significa, doncs, renunciar a intentar evitar un nou embaràs quan s'arriba al nombre de fills volgut, sinó que és una invitació a plantejar-se de manera responsable la millor forma de lligar els desitjos íntims amb la complexa realitat de la vida de cada família.

Qui ho hauria dit, sospito que el discret paràgraf 63 em tornarà a voltar pel cap quan m'enfili dalt d'una cadira per decidir què n'hem de fer de la robeta de nen de dalt de l'armari; si la donem ja o la guardem un any més...